

HỒI 48

MỸ NHÂN NGỘ NẠN

Lại nói về Triển Bạch cùng mấy người thấy Lôi Chấn Viên động thủ với địch nhân, vừa định tiến lên trên thủ, bỗng nghe tiếng xé gió, có một vật nhỏ màu trắng bắn tới, mỗi vật nhằm vào mặt một người.

Tưởng là ám khí của đối phương bắn tới, bọn Triển Bạch vội vung chưởng lên gạt.

Chưởng phong vừa chạm vào vật lạ lập tức phát ra tiếng nổ bốp bốp, lửa xanh bắn ra tung tóe khói bay mù mịt. Mọi người thất kinh sợ độc khí vội vàng bế hô hấp.

Nào ngờ trong đám khói xuất hiện sáu, bảy quái nhân mặt quỷ, nhìn mọi người nhe răng trắng rợn!

Bọn Triển Bạch định thần lại, mỗi người chọn một địch nhân hươu chưởng tấn công. Các quái nhân chẳng chống đỡ cũng chẳng tránh né, thân hình như u linh bay lửng lơ trong không gian, nhưng chưởng lực của bọn Triển Bạch không sao đánh trúng được chúng!

Triển Bạch nóng mặt, liên tiếp thi triển mấy sát chiêu nhưng đối phương vẫn cứ một mực thối lui. Lòng còn đang thắc mắc bỗng trong một khóm hoa có tiếng cười lạnh phát ra!

Triển Bạch lập tức thi triển Thiên Hoán Phiêu Phong bộ không thấy chàng cử động thân hình bỗng như làn khói nhạt lướt về phía khóm hoa.

Nhưng đằng sau khóm hoa chẳng thấy bóng dáng của đối phương! Không lẽ trong giang hồ còn có bộ pháp nào nhanh hơn Thiên Hoán phiêu phong bộ?

Bỗng một tia sáng lướt qua trong đầu, không lẽ đây là kế dụ địch của đối phương.

Chàng quay lại chỗ xuất phát lúc nãy thì không còn thấy bóng dáng của mấy người kia nữa!

Quay lại thì nghe phía xa xa vọng lại tiếng người đang sát phạt nhau. Triển Bạch lo cho sự an nguy của vị hôn thê, nên vội vàng phi thân về phía có tiếng sát phạt.

Kim phủ ngày xưa hùng cứ cả một vùng, nay trở thành đại bản doanh của Nam Hải môn ở Trung Nguyên, thì sự canh gác càng nghiêm mật. Cứ ba, bốn bước lại có một trạm canh. Nhưng thân pháp của Triển Bạch quá nhanh, bọn canh gác chưa kịp thấy bóng người thì chàng đã vượt qua rồi!

Triển Bạch như một làn khói lướt đi thoát cái đã vào sâu trong nội viện. Nhưng kỳ lạ thay lúc này chàng nghe có tiếng sát phạt ở hướng này, nhưng khi vào đến đây lại nghe yên ắng không một tiếng động!

Chỉ thấy hoa cỏ xen lẫn giữa những lầu các tiếp nối nhau. Triển Bạch không sao nhận định được chàng đang ở nơi nào trong Kim phủ, dù rằng chàng đã mấy lần đến đây!

Trước mặt chàng bỗng xuất hiện một thông đạo thẳng tắp, hai bên thông đạo trồng Mộc Tê hoa, cắt xén cẩn thận như hai bức tường thấp che kín hai bên. Ngay giữa thông đạo có một vật đen nằm lù lù chẳng biết vật gì.

Triển Bạch bước lên vài bước, chàng đã nhận ra đó là một người!

Triển Bạch lòng nóng như lửa đốt, đó là Lôi đại thúc, Nhữ lão tiêu đầu, Thái Bạch Song Dật hay chính là vị hôn thê của chàng?

Chàng không kịp suy tính thiệt hươn vội bước tới cúi sát xuống xem đó là ai?

Nhưng chàng vừa cúi xuống người nằm dưới đất hết như một cỗ tử thi bỗng đột ngột xuất chưởng đánh thẳng vào mặt chàng. Chưởng phong mãnh liệt lại mang theo hàn khí lạnh buốt như băng giá.

Triển Bạch phần vì bất bị, hai nữa khoảng cách lại quá gần, hầu như không thể tránh né kịp.

May mà công lực của chàng đã đến mức ý động công sinh. Thiên Hoán Phiêu Phong bộ lại linh hoạt dị thường, chưởng phong chưa kịp chạm vào giữa thân hình, chàng đã phóng lên cao ba thước tránh được chưởng của đối phương. Trong lúc tức giận, chàng vừa định giơ chưởng phản công, bỗng thấy đối phương lật ngựa người ra, miệng phun một ngụm máu tươi toàn thân co giật mấy cái mới chết hẳn.

Triển Bạch thu thế nhìn kỹ lại, thấy đối phương là một thiếu niên diện mạo khá tuấn tú, nhưng chỉ còn có một tay. Triển Bạch bỗng à lên một tiếng, thì ra đối phương là Tiểu Thanh Phù Mãnh Như Bình.

Không biết Mãnh Như Bình bị ai đả thương? Nhưng thấy y trước lúc chết còn vận hết tàn lực đánh ra một chưởng, hòng khiến đối phương lưỡng bại câu vong, cũng đủ thấy là kẻ thâm độc đến dường nào?

Triển Bạch bỏ qua tử thi Mãnh Như Bình, theo thông đạo tiến vào!

Đi hết thông đạo thì đến một khoảng sân khá rộng. Khấp mặt sân tử thi nằm la liệt, cái nào cái nấy đều cụt tay cụt chân, máu me bê bết trông rất thảm khốc.

Trước khoảng sân có chiếc cổng lớn bên trên có tấm biển đề "Dĩ Tình viện". Bên trong là hai dãy lầu chạy dài về hai phía tả hữu, nhưng chỉ có tòa kiến trúc chính giữa có phát ra ánh đèn.

Qua tấm sa mỏng che cửa sổ, Triển Bạch nghe tiếng xé vải "Toẹt! Toẹt!" cùng tiếng cười hăng hắc của nữ nhân. Chàng nhú mày ngẫm nghĩ, ai lại có thể trong một khung cảnh mưa máu gió tanh như vậy lại cười đùa cho được? Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, thân hình Triển Bạch nhanh như làn khói lướt đến bên cửa sổ, nhón gót nhìn vào.

Trước tấm gương lớn trong phòng, một thiếu nữ tuyệt sắc, mặt đỏ lỵ, đôi mắt vô thần, hai tay không ngừng xé y phục trên người, tấm thân lỏa lồ của nàng lộ lộ dưới ánh nến!

Xé áo quần đến khi chẳng còn gì để có thể xé được nữa nàng bắt đầu ưỡn ẹo một vũ khúc chẳng theo một tiết tấu vũ đạo nào nhưng lại toát lên một hấp lực ghé gớm.

Đặc biệt là tiếng cười dâm dăng của nàng càng khiến Triển Bạch thất tán thần hồn.

Chàng định thần nhìn kỹ lại mới nhận ra thiếu nữ chính là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Kim Thái Phụng.

Trong phòng còn một người nữa, đứng quay lưng về phía cửa sổ say sưa ngắm nhìn vũ điệu lạc hồn của Kim Thái Phụng. Qua cách phục sức của gã, Triển Bạch cũng nhận ra, đó là Nam Hải Thiếu Quân.

Nhìn chán chê một lúc, Nam Hải Thiếu Quân giang tay ôm chầm lấy thân thể lỏa lồ của Kim Thái Phụng, cất tiếng cười dâm dăng, nói:

- Mỹ nhân! Đêm nay ta sẽ đưa nàng vân du tiên cảnh!

Triển Bạch nhìn thấy đôi mắt không chút thần sắc của Kim Thái Phụng biết nàng đã bị Nam Hải Thiếu Quân dùng Xuân Tình dược chế ngự.

Nghĩ lại lúc chàng thọ bệnh nằm trong Kim phủ, nàng đã ân cần chăm sóc, lại nghĩ đến ân đức nàng đã cứu chàng khỏi Thạch Cơ đại trận. Triển Bạch không nỡ làm ngơ trước cảnh nàng sắp bị Nam Hải Thiếu Quân làm nhục. Không cần biết đến hậu quả thế nào, Triển Bạch vận chưởng đánh vỡ một khoảng tường, thân hình cũng nhẹ nhàng lướt vào trong phòng.

Nam Hải Thiếu Quân những tưởng đã có thể đăng đài nhập thất, không ngờ lại có kẻ phá ngang, giật mình quay lại. Nhưng khi phát hiện ra Triển Bạch gã lập tức trấn tĩnh, cười nhẹ nói:

- Không ngờ lại là Triển huynh! Thúy Thúy đã bị Triển huynh ăn mất nước đầu rồi không lẽ giờ lại còn muốn cướp công của bản Thái Tử nữa?

Triển Bạch cười lạnh, nói:

- Thật không ngờ đường đường là Thần Long Thái Tử chẳng qua cũng chỉ là một dâm tặc, dùng thủ đoạn dê hèn để phá nhụy hái hoa!

Nam Hải Thiếu Quân đột ngột rút phát chiếc ngân phiến, nhanh như chớp điểm tới Mi Tâm huyệt của Triển Bạch.

Triển Bạch chân bước Thiên Hoán Phiêu Phong bộ, thân hình chàng như u linh lùi lại ba bước thoát khỏi tầm khống chế của đối phương, đồng thời phản công một thế "Tiết Nguyên điểm nguyên" nhằm Mạch môn của đối phương chém tới.

Nam Hải Thiếu Quân hơi rúng động gã không thể ngờ được thân pháp, thủ pháp của Triển Bạch còn nhanh hơn gã!

Nhưng Nam Hải Thiếu Quân soái lãnh quần hùng vào Trung Nguyên để mưu nghiệp bá, đương nhiên phải có một thân tuyệt học. Ngay lúc chưởng của Triển Bạch sắp chạm vào cổ tay gã thì lập tức "soạt!" một tiếng, chiếc quạt bằng bạc xòe ra, một chiêu "Dã Độ hoành chu" chiếc quạt vẽ nên một luồng ánh sáng bạc quét thẳng vào ngực Triển Bạch? Vừa tránh khỏi thế công lại vừa có thể phản công, chiêu thức của Nam Hải Thiếu Quân xứng đáng được xưng là nhất tuyệt!

Triển Bạch vận công lực vào tả chưởng nhằm đạo ngân quang đẩy ra...

Bùng! một tiếng, Triển Bạch hơi đảo người một chút nhưng vẫn đứng nguyên vị, Nam Hải Thiếu Quân bị chấn lui ba bước!

Nam Hải Thiếu Quân là người có tâm cơ, thấy công lực mình không bằng Triển Bạch, e đánh lâu lỡ bị bại dưới tay đối phương làm tổn thương danh tiếng mình, nên mượn lực phản chấn tung người qua khoảng tường đồ phi thân ra ngoài, miệng quát lớn:

- Bản Thái Tử đi đây! Nhưng ngươi cũng đừng hòng sống mà đi khỏi nơi đây!

Vừa quát vừa vung tay phóng ba đạo ngân quang vào mặt Triển Bạch.

Triển Bạch thối lui một bước vung chưởng gạt phăng ba mũi phi tiêu thì Nam Hải Thiếu Quân đã mất dạng.

Triển Bạch vừa định phi thân đuổi theo thì bất thần, một thân thể nóng hừng hực đã ôm chặt lấy chàng.

Triển Bạch thất kinh quay lại thấy Kim Thái Phụng hai mắt khép hờ, đôi môi anh đào hơi nhếch lên, run rẩy phát ra những tiếng rên hừ hừ...

Nhưng giờ đây nào phải là một thiên kim tiểu thư nhà quyền quý nữa, rõ ràng là dâm nữ...

Triển Bạch vốn định đẩy nàng ra, nhưng Kim Thái Phụng sau khi uống phải xuân tình được, bỗng trở nên mạnh mẽ dị thường, hai tay ôm ngang người Triển Bạch siết cứng như hai gọng kềm.

Triển Bạch đang lúc bối rối không biết làm sao thì nghe "rầm!" một tiếng, từ trên trần nhà một chiếc lồng sắt vừa vịn bốn bức tường của gian phòng chụp xuống!

Triển Bạch thất kinh biết Nam Hải Thiếu Quân ở bên ngoài phát động cơ quan định bắt sống chàng.

Triển Bạch không còn tị hiềm gì nữa, lập tức điếm vào Hôn thù huyết của Kim Thái Phụng, xong ôm nàng đặt lên giường. Chàng vừa định với tay ra sau lưng rút Vô tình bích kiếm, nhưng bên ngoài cửa sổ đã thấy một luồng khói trắng tràn vào phòng.

Làn khói tỏa đi rất nhanh, thoát cái đã tràn ngập gian phòng. Triển Bạch trong lúc bất ngờ, hít phải một ít khói toàn thân mềm nhũn ngã người lên mình Kim Thái Phụng...

Triển Bạch không bị hôn mê, có điều tay chân chàng hoàn toàn không cử động được. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng nữ nhân lạnh như băng nói:

- Sư huynh! Người đang giở trò gì ở đây?

Lại nghe giọng Nam Hải Thiếu Quân cười gượng gạo, đáp:

- Sư muội hà tất phải đa nghi như vậy! Ta có giở trò gì đâu? Có điều ta vừa bắt được một đại địch...

- Hừ! Người tưởng là ta không biết? Người nhốt ái nữ Kim Cửu vào đây rồi giở thói bướm hoa chứ gì?

Nam Hải Thiếu Quân không chối cũng không nhận, chỉ cười hề hếch mà thôi.

Lại nghe nữ nhân tiếp:

- Người làm càn làm quấy ở Nam Hải thì được, nhưng đây là Trung Nguyên, đại sự còn chưa thành người đã giở thói làm càn! Hừ! Còn chưa chịu giở lồng sắt lên?

Nam Hải Thiếu Quân nài nỉ:

- Đối phương võ công cao cường, ta mới phải dùng đến Long Diên hương làm hấn hôn mê, nhưng bây giờ mở cửa ra lỗ.. - Không cần biện bạch nữa, mở ra!

Nam Hải Thiếu Quân còn đang ngần ngại, thiếu nữ đã quát lớn:

- Người không chịu mở chẳng lẽ ta không mở được sao?

Dứt lời đã nghe lách cách mấy tiếng, lồng sắt từ từ nâng lên.

Trong phòng vẫn dày đặc khói trắng.

Thiếu nữ vung tay ném một vật gì vào trong phòng. Chỉ nghe nổ "Bốp!" một tiếng, ánh lửa xanh nháng lên một cái, khói trắng lập tức tan hết.

Thiếu nữ bước vào trước Nam Hải Thiếu Quân cũng theo sát gót, nhưng nhìn vào trong phòng, bất giác gã kinh ngạc đến ngẩn người.

Thì ra trong phòng trống rỗng, chẳng có Triển Bạch mà cả Kim Thái Phụng cũng biến mất.

Nam Hải Long Nữ cười lạnh nói:

- Sư huynh! người mà ngươi bắt được đâu rồi?

Nam Hải Thiếu Quân vốn là người giáo hoạt cái thế, giờ cũng ngỡ người không sao đáp lời được.

Thì ra khi lồng sắt được kéo lên thì đã có một quỷ diện quái nhân cấp Triển Bạch và Kim Thái Phụng luồn qua khoảng tường đồ bí mật thoát ra ngoài. Triển Bạch tuy không cử động được nhưng thần trí vẫn sáng suốt đương nhiên chàng đã nhận ra người cứu mình chính là Liễu Thúy Thúy. Nhưng quái lạ là tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?

Nàng định đưa hai người tới đâu? Nhưng chàng đã trúng độc Long Diên hương, chẳng những tay chân không cử động được mà cả miệng cũng không nói được, nên đành ngậm tằm mặc cho nàng mang đi đâu thì mang!

Liễu Thúy Thúy cấp hai người đi, không thèm lấy một mảnh vải che cho Kim Thái Phụng, cứ để lộ lộ như vậy phóng như bay. Thoắt cái đã đến một hoa viên rộng, nàng buông tay ném hai người sau một ngọn giả sơn.

Xong nhìn Triển Bạch cười lạnh, nói:

- Ta vốn không có ý cứu ngươi, nhưng vì muốn nhìn thấy rõ bộ mặt thật của nam nhân các ngươi nên mới đem ngươi ra đây! Ta hỏi ngươi, ngươi với ta tuy không có tiếng phu thê nhưng thực tế đã là phu thê, tại sao lại còn có Uyển Nhi giờ lại thêm Kim Thái Phụng? Trong lòng của ngươi có bao nhiêu nữ nhân?

Qua một khoảng thời gian độc tính của Long Diên hương đã giảm bớt phần nào, lúc này tuy Triển Bạch chưa cử động được nhưng miệng thì đã nói được. Chàng cười khò nói:

- Thúy muội, không nên ghen bóng ghen gió, những điều chưa xác định được hà tất phải nói càn?

Thúy Thúy cười lạnh:

- Hừ, lời nói một phía của ngươi không đáng tin, để ta cứu thị tình lại để đối chất.

Nếu thị nói có quan hệ với ngươi thì, chừng đó sẽ tính sổ với ngươi sau.

Dứt lời lấy ra một dược hoàn nhét vào miệng Kim Thái Phụng Một lát sau Kim Thái Phụng rùng mình mấy cái tỉnh dậy, thấy trước mặt mình là một quỷ diện quái nhân trông mặt rất gớm ghiếc, trong khi mình lại không có một mảnh vải che thân. Nàng rú lên một tiếng quay sang ôm chầm Triển Bạch.

Thúy Thúy hừ lạnh nói:

- Thực tế đã chứng minh, ngươi còn gì để biện hộ nữa?

Dứt lời rút "xoảng!" Vô Tình bích kiếm trên lưng Triển Bạch nhắm lung Kim Thái Phụng đâm tới Triển Bạch quát lớn:

- Khoan đã!

Thúy Thúy cười lạnh:

- Sao? Người đau lòng lắm hả? Hừ. ta nhất định phải giết chết ả ngay trước mặt người!

Triển Bạch cười lạnh:

- Con quỷ Dạ Xoa kia? Người tưởng người giết chết một thiếu nữ vô can rồi có thể khiến ta hồi tâm chuyển ý sao? Người làm to rồi!

Thúy Thúy vốn định đâm một kiếm giết chết Kim Thái Phụng nhưng nghe Triển Bạch nói ba tiếng Quỷ Dạ Xoa lập tức dừng tay, hỏi lại:

- Người nói ai là Quỷ Dạ Xoa?

Triển Bạch cao giọng nói nghe như quát:

- Ta nói người là Quỷ Dạ Xoa! Trong khi sự tình còn chưa rõ trắng đen, chỉ vì ghen bóng ghen gió mà đang tâm giết người vô can!

Triển Bạch vừa nói đến đây, Thúy Thúy đã ném thanh kiếm xuống đất ôm mặt khóc rờn rồi phi thân đi mất.

Thì ra Quỷ Dạ Xoa đối với Thúy Thúy lại mang một ý nghĩa rất đặc biệt.

Số là sư phụ nàng, Hồng Phấn khô lâu Quỷ Diện Kiều Oa, ra đời đã gặp thảm cảnh. Sinh ra chưa đầy một tháng đã bị đem bỏ ở một hoang sơn, may gặp Thiên Tiên ma nữ cứu sống, nuôi dưỡng nên người đồng thời truyền thụ cho võ công.

Khi lớn lên nhờ có được một nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn lại mang một thân võ công tuyệt thế, vì vậy xuất đạo không lâu đã có vô số thanh niên nam tử quỳ gối dưới chân cầu xin ban cho chút ái tình.

Sau đó Thiên Tiên Ma nữ vì nghe lời xúi giục của kẻ khác đã thi triển Thác Nữ Mê Hồn đại pháp khiến cho Chỉ Nhãn Lang Quân phải tẩu hỏa nhập ma. Việc này đã làm võ lâm Trung Nguyên công phẫn, dốc hết lực lượng bao vây sào huyệt hai sư đồ cuối cùng Thiên Tiên ma nữ thoát chết chạy ra tới hải đảo ẩn thân.

Một thời gian sau Thiên Tiên ma nữ sinh bệnh từ trần, hoang đảo chỉ còn lại một mình Quỷ Diện Kiều Oa.

Lúc này Trung Nguyên đại loạn, võ lâm tranh hùng tranh bá không lúc nào yên, việc này khiến cho không ít những nhân vật tà ma ngoại đạo bỏ trốn ra tận hải đảo!

Quỷ Diện Kiều Oa sống một mình trên đảo thấy cũng đơn lẻ, nên bắt đầu thu dụng số người đảo vong Quỷ Diện Kiều Oa tuy tuổi đã cao nhưng nhờ thuật trú

xuân cao cường nên không chỉ giữ được bề ngoài tuổi trẻ mà cả tâm hồn lúc nào cũng như một thiếu nữ đương xuân.

Trong số những kẻ đào vong có một thanh niên tên gọi Long Khiếu Thiên, hai người vừa gặp mặt đã say nhau như điên đổ và tạo nên một mối tình oan nghiệt.

Qua mấy năm, Long Khiếu Thiên đột ngột bỏ mặc Quý Diện Kiều Oa trở về Trung Nguyên, đi biệt một năm mà chẳng có tin tức gì.

Quý Diện Kiều Oa bỏ hải đảo vào Trung Nguyên tìm kiếm mới hay Long Khiếu Thiên đã thành thân với người khác và sinh được một con trai.

Trong lúc máu ghen sôi trào Quý Diện Kiều Oa tìm đến nhà Long Khiếu Thiên không ngờ bị một bằng hữu của Long Khiếu Thiên dùng mê dược làm cho hôn mê bất tỉnh để gian dâm!

Long Khiếu Thiên nhân cơ hội này dùng nó để cắt đứt quan hệ với Quý Diện Kiều Oa.

Quý Diện Kiều Oa như muốn phát điên, nàng trở thành một ma nữ dâm dăng, giết chết tất cả các thanh niên có quan hệ xác thịt với nàng, đồng thời chế một mặt nạ hình quỷ luôn mang trên mặt. Cũng từ đó có danh hiệu Hồng Phần khô lâu Quý Diện Kiều Oa.

Tội hành của Quý Diện Kiều Oa quá lớn, khiến cho võ lâm hắc bạch lưỡng đạo liên thủ vây công nơi Thái Sơn. Sau mấy ngày mấy đêm vây công khô chiến, nàng bị đánh rơi xuống vực sâu, may mà không chết. Sau khi tự trị nội thương nàng trở về hải đảo.

Phần Long Khiếu Thiên sau lần mưu đoạt được một bí kíp võ công, bị đối phương truy sát, buộc phải mang thê tử trốn trở ra hải đảo.

Không biết hẳn dùng cách chi mà thuyết phục được Quý Diện Kiều Oa dung nạp cả ba người!

Long Khiếu Thiên nhờ vào bí kíp tu luyện được một thân võ công tuyệt thế, tự xưng mình là Nam Hải Nhất Quân khai sáng ra Nam Hải môn.

Con trai của Long Khiếu Thiên lớn lên được phong là Nam Hải Thiếu Quân.

Sau lần trở ra hải đảo, Long Khiếu Thiên cùng Quý Diện Kiều Oa ân ái mặn nồng, không đầy một năm sau Quý Diện Kiều Oa sinh hạ được nữ nhân, chính là Nam Hải Long Nữ!

Kế đó một người trong giang hồ thất hiệp là Liễu Sùng Hậu vì không đồng tình với năm người kia hãm hại minh huynh Triển Vân Thiên nên bị bức phải đào vong ra hải đảo nương nhờ dưới bóng Nam Hải môn.

Ái nữ Liễu Sùng Hậu, Liễu Thúy Thúy được mười hai, mười ba tuổi dung mạo bất phàm, được Nam Hải Nhất Quân chỉ định làm tiểu tì phục thị Nam Hải Long Nữ. Liễu Sùng Hậu thân là một trong Giang Nam Thất hiệp, ái nữ mình

cũng đáng gọi là Thiên kim tiểu thư nào chịu làm tì nữ cho người? Nhưng lão ở trong thế chẳng đặng đừng, đành bấm bụng ưng thuận.

Không ngờ Thúy Thúy lại được Quỷ Diện Kiều Oa yêu thích nên thu dụng làm đồ đệ cùng Nam Hải Long Nữ luyện tập võ công.

Phản Liễu Sùng Hậu tuy không tham gia sát hại minh huynh Triển Vân Thiên, nhưng nhờ vào thủy công cao cường. Lặn lặn xuống vớt bảo vật, lão đã dùng một quyển sách giả tráo lầy võ học chân kinh. Vì vậy Càn khôn chương Vân Tổng Long được phần võ học chân kinh nhưng An Lạc công tử ôm sách trong tay gần chục năm vẫn không tu luyện được một công phu nào.

Liễu Sùng Hậu gửi thân nơi hải đảo nhẫn nhục tu luyện võ học chân kinh chờ khi công thành sẽ trở lại Trung Nguyên vẫn tội ngũ hiệp báo thù cho Triển Vân Thiên.

Nhưng không ngờ sau khi luyện xong võ công trong võ học chân kinh thì Liễu Sùng Hậu cũng thấu triệt đạo pháp, coi trần thế là tạm bợ, nên lòng phục hận cũng tiêu tan.

Liễu Sùng Hậu đem vật bất ly thân là chiếc Ngân phiến tặng cho Nam Hải Thiếu Quân, không hỏi đến việc giang hồ nữa. Những lúc nhàn rỗi lão đem việc xưa kể lại cho Thúy Thúy nghe, chính vì vậy mà Thúy Thúy lại hiểu mối ân oán giữa thất hiệp rõ hơn Triển Bạch.

Lại nói về sự tích của ba tiếng Quỷ Dạ Xoa đối với Thúy Thúy.

Long Khiếu Thiên vốn phường háo sắc, khi lưu lạc ra hải đảo gặp Quỷ Diện Kiều Oa sinh lòng say đắm.

Nhưng gần quí mấy năm lòng đã chán ngán, cộng thêm sự tỉnh mạch trên hoang đảo, thế là hấn không hẹn mà bỏ về Trung Nguyên. Về Trung Nguyên nhờ vào ngoại mạo tuấn tú, cộng thêm tâm cơ thâm trầm hấn đã cưới được Trung Nguyên Ngọc Nữ.

Lần thứ hai trở ra hải đảo, hấn hết lời ngon ngọt với Quỷ Diện Kiều Oa lại thè thốt sẽ tìm lại những ngày tháng mật ngọt xưa cũ với nàng. Nhưng khi Quỷ Diện Kiều Oa sinh hạ Nam Hải Long Nữ, sắc diện phần nào phai lạt, lại thêm môn hạ có Đào Hoa Tứ Tiên đang lúc sắc xuân phơi phới.

Nam Hải Nhất Quân không tiếc lời mắng nhiếc, không chỉ Trung Nguyên Ngọc Nữ mà cả Quỷ Diện Kiều Oa là Quỷ Dạ Xoa.

Bởi vậy ba tiếng Quỷ Dạ Xoa đã ăn sâu vào tiềm thức của Thúy Thúy. Nó không chỉ biểu hiện sự bạc tình của người chồng mà còn bao hàm cả ý nghĩa người bị mắng lại chính là người vợ bị ruồng bỏ.

Vì vậy khi nghe Triển Bạch mắng mình là Quỷ Dạ Xoa, Thúy Thúy đau lòng khôn tả, định bỏ đi Nhưng ngay lúc đó có một cảm y thiếu nữ bước ra.

Triển Bạch buộc miệng kêu lên:

- Uyển Nhi!

Cảm y thiếu nữ đúng là Uyển Nhi, nhưng trên gương mặt nàng đã mất hẳn vẻ mỹ miều trong trong ngày nào, thay vào đó là nét sầu khổ, tiều tụy!

Uyển Nhi không thèm chú ý tới Triển Bạch, chỉ chấp tay sau lưng đi vòng quanh, mắt không rời Kim Thái Phụng!

Kim Thái Phụng thấy Uyển Nhi dùng ánh mắt lạ lùng nhìn mình, lòng thẹn đến chín người. Tuy hai người cũng là nữ nhân, nhưng nàng vốn là thiên kim chi thể thường ngày lựa là gấm vóc chẳng thiếu thứ chi, giờ lại trần như nhộng trước ánh mắt đối phương, thử hỏi nàng không ngượng sao được?